

Ми го кажвѣтъ поюнакъ отъ мене.“
Тога велитъ млада Кондофила:
„Ай Коруне, вѣрни побратиме!
Аль то'а те тебе брига нашло?
Ясъ ке легнамъ болна отъ нафола,
Ке си лежамъ за една неделя
И безъ лѣбець и безъ студна вода;
Ке го пуца во гора зелена,
Да ми баратъ вода леко'ита,
Ке го пуцамъ въ гора безъ оруже,
Да го чекашъ, ти да го загубишъ,
Да бидиме, како що сме биле.“
Съ поболи млада Кондофила,
Съ поболи болна отъ нафола,
И ми лежа за една неделя,
И безъ лѣбець и безъ студна вода.
Тога велитъ сина Костадина:
„Леле майко, леле мила майко!
Да ми кажишъ отъ ощо си болна,
Аль си болна, майко, отъ господа,
Аль си болна, майко, отъ душмана,
Аль си болна, майко, за попо'и,
Аль си болна, майко, за екими,
И за вогѣ, майко, леко'ити,
Да ти барамъ билки чемерлики.“
Тога велитъ млада Кондофила:
„Не сумъ болна, синко, за екими,
Тукъ да пойднишъ во гора зелена,
Да ми барашъ вода леко'ита;
Ама ти сѣ, синко, мило-моля,
Да не земашъ татко' ти оружіе!
Не сѣ зематъ оружіе за здравіе.“
Си киниса сина Костадина,
Да си одитъ въ гора безъ оружіе.
И го разбра него'а-та сестра,
И му рече него'а-та сестра:
„Кжде одишъ, мое мило брате!
Кжде одишъ въ гора безъ оружіе!
Не ѣ болна майка одъ господа,
Тук' ѣ болна майка одъ нафола.